

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/287/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114215219
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1114215219.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, so sídlom Vajanského nábrežie 3, Bratislava, IČO: 00 603 147, proti žalovanému: P. O.- O., B. Š. X, B., F. X.: A. Z.F. XX, B., D.: XX XXX XXX, o zaplatenie 15 172,75 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23. apríla 2018, č.k.7C/46/ 2014-77 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou bol vzájomný návrh žalovaného v konaní č.k. 7C/ 133/2012-101 vylúčený na samostatné konanie uznesením zo dňa 05.05.2014, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 15 172,75 eur s príslušenstvom titulom zaplatenia dlžného nájomného za obdobie od 2. kvartálu roku 2011 do 2. kvartálu roku 2012 vrátane. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že zmluvou č. 74/2002/322 zo dňa 04.10.2002 žalobca vo vlastnom mene prenajal žalovanému nebytový priestor s výmerou 149,19 m² v domovej nehnuteľnosti na Ž. R. Č.. X, X, na A. Z. Č.. XX V. B. X.. Č.. XXXX, Q. Č. XXXX, A. P. podľa Č.. XI. V. V. O.O. F. Q. B., I. na E. Č.. XXXX. Žalovaný sa zaviazal žalobcovi platiť nájomné za prenájom tejto nehnuteľnosti v sume 12 138,19 eur ročne, vždy štvrtročne vopred. Z vyjadrenia žalovaného k dohode o uznaní dlhu zo dňa 25.04.2012, z upomienky na zaplatenie nájomného a plnení úhrad za služby spojené s užívaním nebytového priestoru zo dňa 20.03.2012, z rozpisu účtovného konta žalovaného zo dňa 23.04.2012 a z nesporných tvrdení sporových strán mal za preukázané, že žalovaný neuhradil nájomné za obdobie od 2. kvartálu roku 2011 do 2. kvartálu roku 2012 vrátane, celkovo sume 15 172,75 eur. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 6 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 138/ 1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom od 01.02.2017, § 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov a dospel k záveru, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom. Uviedol, že žalobca so žalovaným uzatvorili v roku 1992 zmluvu o nájme nebytových priestorov na dobu určitú do roku 2002 a v roku 2002 na dobu neurčitú. Podľa právnej úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy mestská časť bola správcom majetku obce (v tomto prípade hlavného mesta SR Bratislavy), majetok obce bola podľa § 6 Zákona o majetku obcí držať, užívať, brať úžitky a nakladať s ním v súlade so štatútom mesta. Vtedajšia právna úprava neukladala správcovi majetku obcí vystupovať v právnych vzťahoch v mene obce. Aktuálna právna úprava účinná od 01.01.2011 zaviedla pre správcu majetku obce a mestské časti povinnosť konať v mene obce pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje. Zo zmluvy je nepochybné, že predmetné nebytové priestory sú vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy. V čase uzatvorenia zmluvy bol žalobca v zmysle § 2 Zákona o nájme nebytových priestorov oprávnený nakladať s predmetnými nebytovými priestormi, pričom v súlade s § 6 Zákona o majetku obcí nemal povinnosť ako správca vystupovať v mene hlavného mesta SR Bratislavy. Podľa právnej úpravy účinnej od 01.01.2011 je žalobca stále oprávnený s predmetnými nebytovými priestormi nakladať, avšak je povinný konať v mene hlavného mesta SR Bratislavy. To znamená, že subjektom práva uplatneného v tomto konaní je hlavné mesto SR Bratislava, zastúpená správcovi Mestskou časťou

Bratislava - Staré Mesto. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal jej dôvodnosťou, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/317/2011.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že zmenu ustanovenia § 6 Zákona o majetku obcí, podľa ktorej má správca alebo mestská časť konať pri správe zvereneného majetku v mene obce, zaviedol s účinnosťou od 01.07.2009 zákon č. 258/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 138 /1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Namietal, že dôsledný postup podľa doslovného výkladu novelizovaného ustanovenia by bol v rozpore s úmyslom zákonodarcu umožniť mestskej časti brať zo zvereneného majetku úžitky, deklarovaným v § 6 ods. 3 zákona, a s § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste, podľa ktorého "mestské časti sú právnickými osobami, ktoré za podmienok ustanovených zákonom a štatútom samostatne hospodária s vlastným majetkom a s vlastnými finančnými zdrojmi, ako aj s majetkom, ktorý im bol zverený", pričom podľa štatútu mesta majú tento majetok viesť aj v účtovníctve a požívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu. Ďalej namietal, že zákon č. 258/2009 Z.z. neobsahoval žiadne prechodné ani iné ustanovenia, v zmysle ktorých by sa už uzatvorené zmluvy medzi mestskou časťou a tretími osobami menili na zmluvy medzi hlavným mestom a tretími osobami. Domáhal sa zaplata nájomného dohodnutého zmluvou uzavretou dňa 04.10.2002 a ako aj súd konštatoval, v čase jej uzatvorenia bol žalobca oprávnený nakladať s nebytovými priestormi a zmluvu uzavrieť. Platnosť zmluvy nikdy nebola spochybnená a súd neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý by sa z platnej zmluvy nemalo plniť. Súd tvrdí, že subjektom práva uplatneného v konaní je hlavné mesto, avšak z odôvodnenia rozsudku nie je zjavné, kedy sa z prenajímateľa mestskej časti stal prenajímateľ hlavné mesto. Nájomný vzťah bol uzavretý medzi žalobcom a žalovaným a žalovaný sa zaviazal platiť dohodnuté nájomné žalobcovi. Súd nevzal do úvahy ním uvedené uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. 24C /228/2012 zo dňa 20.12.2012 a Krajského súdu v Bratislave č. 6Co 151/2013 zo dňa 28.02.2013 o predbežnom opatrení, ktorými súdy rozhodovali o úprave pomerov založených tou istou nájomnou zmluvou medzi rovnakými sporovými stranami, pričom súdy nemali pochybnosti o vecnej legitímácii mestskej časti, keď mestskej časti a nie hlavnému mestu zakázali nakladať s nebytovým priestorom. Irelevantné je, že nešlo o meritórne rozhodnutie, keď súd pri každom rozhodovaní musí skúmať, či sú splnené podmienky pre vydanie uznesenia a mestská časť nemôže byť súčasne nositeľkou povinnosti zdržať sa nakladania s nebytovým priestorom a nemať právo žiadať za jeho nájom nájomné. Súd argumentoval rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/317/2011, ktorým potvrdil zamietnutie žaloby Správy telovýchovných a rekreačných zariadení hlavného mesta Bratislavy proti odporcovi BRIXI a.s., o zaplata nájomného zo zmluvy uzavretej medzi stranami, pričom vlastníkom predmetu nájmu bolo hlavné mesto a žalobca bol jeho správcou. Súd dňom dospel s poukazom na § 6 ods. 4 Zákona o majetku obcí k záveru, že správca má konať pred súdmi vo veciach zvereneného majetku v mene obce, aktívnu len legitímáciu by preto malo len hlavné mesto. Takúto aplikáciu Zákona o majetku obcí nepovažuje za súladnú s duchom zákona a je aj v rozpore s ďalšími rozhodnutiami, na ktoré poukázal. Uviedol, že od prijatia novely zákonom č. 258/2009 Z.z. mestská časť podala vo vlastnom mene, vo veciach vymáhania nárokov v súvislosti so zvereným majetkom 222 žalôb, z čoho už bolo v 114 prípadoch právoplatne rozhodnuté a nárok priznaný. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010 vyplýva, že v konaniach, v ktorých bola mestská časť pri vymáhaní nárokov úspešná, súdy jej aktívnu legitímáciu uznali, aj keď sa k nej explicitne nevyjadrovali. Poukázal aj na rozsudky v konaniach týkajúcich sa zvereneného majetku, v ktorých súd otázku vecnej legitímácie mestskej časti alebo hlavného mesta vyslovenie skúmal a v ktorých súdy dospeli k záveru, že zverením majetku hlavného mesta do správy mestskej časti ostáva hlavnému mestu len tzv. holé vlastníctvo bez možnosti realizácie jeho obsahu v podobe práv a povinností s ním spojených a výkon jeho vlastníckeho práva je obmedzený na udeľovanie súhlasu k prevodom zvereneného nehnuteľného majetku, resp. na jeho odňatie správcovi (KS v Bratislave 8Co/104/2010); že hlavnému mestu zákon umožňuje delegovať (preniesť) svoje práva a povinnosti štatútom na mestské časti spolu so všetkými záväzkami z toho vyplývajúcimi a zákonnou delegáciou práv a povinností z hlavného mesta na mestskú časť prešli súvisiace práva a záväzky (OS BA II 58C/2465/2010+ KS v Bratislave 4Co 174/2014 + uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 468/2016); že na výklad pojmu "správa majetku obce" je potrebné použiť analógiu s obsahovým vymedzením "správy majetku štátu", pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 4Cdo 93/2008 z 30. septembra 2008 zadefinoval,

že "správa majetku štátu" nie je konštruovaná ako samostatné právo, ale ako faktický výkon oprávnení a povinností a medzi oprávnenia správcu patrí aj využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu a právny názor, že správca majetku štátu nie je aktívne legitimovaný domáhať sa takejto ochrany nie je správny a na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že novelou zákonom č. 277/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.07.2007 bol doplnený § 2 ods. 2 zák. č. 278/1993 Z.z. tak, že správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku, ktorý spravuje (OS BA II 12C 138/2013 +KS v Bratislave 4Co 52/2014 +NS SR 4Cdo 93/2008). Z uvedených rozhodnutí, ako aj z rozhodnutia KS v Bratislave 3C 164/2 1013 vyplýva, že dňom zverenia majetku prešli na mestskú časť všetky práva a povinnosti s týmto majetkom súvisiace, a teda v prípade zvereného majetku môžu konať a podávať žaloby jeho správcovia vo vlastnom mene. Namietal, že napadnutým rozhodnutím sa súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitimácie žalobcu odchytil od ustálenej súdnej praxe. Poukázal aj na niektoré neprávoplatné rozhodnutia vydané v konaniach vedených medzi stranami sporu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, keď podľa § 6 ods. 4 zák. č. 138/1991 Z.z. v znení účinnom od 01.07.2009 mestská časť vykonáva právne úkony pri správe majetku obce v mene obce a rovnako koná v mene obce pred súdmi vo veciach spravovaného majetku. Žalobca vypovedal nájomnú zmluvu k majetku vo vlastníctve Bratislavy sám, vo vlastnom mene, a tak isto postupoval aj pri podaní žaloby o zaplatenie. V tomto postupe žalobcu je jasný nesúlad so zákonom. Ani žalobcom uvádzané ustanovenia Zákona o majetku obcí o tom, že mestská časť berie úžitky a nakladá s obecným majetkom v súlade so štatútom mesta, t.j. že samostatne hospodári s majetkom, ktorý jej bol zverený, podľa jeho názoru nemenia aktuálne právne postavenie žalobcu. "Samostatné hospodárenie s majetkom" sa nevylučuje so "samostatným hospodárením s majetkom v mene obce". Ani absencia prechodných ustanovení nemení aktuálnu právnu pozíciu (povinnosti) žalobcu pri správe s obecným majetkom.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojich argumentoch uvedených vo svojom odvolaní a opätovne poukázal na to, že zmluva o nájme nebytových priestorov bola platne uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorým je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom titulom nájomného za nájom nebytových priestorov na základe Zmluvy č. 74/2002/322 uzavretej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom dňa 04.10.2002. V konaní nebolo sporné, že vlastníkom domovej nehnuteľnosti, v ktorej sa predmetné nebytové priestory nachádzajú, je hlavné mesto SR Bratislava, ktoré predmetnú domovú nehnuteľnosť zverilo do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto Protokolom č. 51 /92 o zverení majetku hlavného mesta SR Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 21.12.1992. Podľa čl. III. Protokolu majetok sa zveruje do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto podľa zákona SNR č. 138/91 Zb. o majetku obcí a podľa čl. 36 v súlade s čl. 41 Štatútu hlavného mesta SR, Bratislavy, pričom podľa bodu 1) sa majetok zveruje mestskej časti Bratislava - Staré Mesto bezodplatne s tým, že so zvereným majetkom sa v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov zverejňujú aj súvisiace majetkové práva a záväzky.

7. Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 138/1991 Zb. v znení účinnom od 01.07.2009 správca nemôže nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva. Majetok, ktorý správca nadobúda, je vlastníctvom obce. Správca alebo mestská časť vykonáva právne úkony pri správe majetku obce v mene obce. Správca alebo mestská časť koná v mene obce pred súdmi alebo inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje.

8. Súd prvej inštancie s poukazom na aktuálnu právnu úpravu uvedenú v citovanom ustanovení konštatoval, že žalobca je stále oprávnený s predmetnými nebytovými priestormi nakladať, avšak je povinný konať v mene hlavného mesta SR Bratislavy, tzn. že subjektom práva uplatneného v tomto konaní je hlavné mesto SR Bratislava, zastúpená správcou Mestskou časťou Bratislava - Staré Mesto. Vychádzal pritom z právneho názoru Krajského súdu v Bratislave uvedeného v rozsudku sp. zn. 8Co /317/2011 zo dňa 27.05.2014, v ktorom odvolací súd konštatoval, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že správca pri správe majetku obce vykonáva právne úkony v mene obce; v mene obce koná aj pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje. Aktívnu legitimáciu

v konaní má preto Hlavné mesto SR Bratislava ako vlastník predmetných nehnuteľností, v mene ktorého koná správca, avšak správca nie je oprávnený konať vo vlastnom mene.

9. Vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia).

10. Princíp právnej istoty predpokladá, že skutkovo obdobné veci budú aj obdobne právne posudzované. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 222/2019-46 zo dňa 20.08.2019 poukázal na to, že "už v minulosti vyslovil, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 300/06)." Ústavný súd ďalej vo svojom rozhodnutí konštatoval, že "diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť krajského súdu o tej istej právnej otázke je ústavne neudržateľná."

11. Z rozhodnutí, na ktoré poukázal žalobca vo svojom odvolaní, vyplýva, že rozhodovacia prax okresných súdov ako aj Krajského súdu v Bratislave sa ustálila na právnom názore, že aj keď hlavné mesto je vlastníkom majetku zvereného mestskej časti, zákon mu umožňuje delegovať (preniesť) svoje práva a povinnosti štatútom na mestské časti spolu so všetkými záväzkami z toho vyplývajúcimi a zákonnou delegáciou práv a povinností prechádzajú z hlavného mesta na mestskú časť súvisiace práva a záväzky (rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58C /245/2010 zo dňa 16.12.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/174/2014 zo dňa 16.03.2016). Uvedený právny názor vychádza z ustanovenia § 6 ods. 3 zák.č. 138/1991 Zb., ktoré správu majetku obce definuje ako súhrn oprávnení a povinností správcu alebo mestskej časti k tej časti majetku, ktorú im obec zverila do správy, alebo ktorú správca nadobudol vlastnou činnosťou. Uvedené ustanovenie zároveň stanovuje, že správca alebo mestská časť sú oprávnení a povinní majetok obce držať, užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, brať z neho úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom a so zásadami hospodárenia s majetkom obce; mestská časť tiež v súlade so štatútom mesta. Okresný súd Bratislava II vo svojom rozsudku sp. zn. 58C/245/2010 ustálil, že "citované ustanovenie zákona umožňuje hlavnému mestu SR Bratislave štatútom priamo určiť rozsah práv a povinností pri správe ich majetku." Krajský súd v Bratislave sa vo svojom rozsudku sp. zn. 4Co /174/2014 stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 468/2016-11 zo dňa 17.08.2016 konštatoval, že "závery, ku ktorým krajský súd dospel, v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu."

12. K rovnakým záverom dospel Krajský súd v Bratislave aj vo svojich ďalších rozhodnutiach. V rozsudku sp. zn. 1Cob/2010/2017 zo dňa 17.01.2019 Krajský súd v Bratislave uviedol, že "Obec môže svoj majetok spravovať sama, alebo sprostredkovane, t.j. prostredníctvom správcu. Správcom majetku obce v širšom význame môže byť rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená obcou / mestom podľa § 21 zák. č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy. Správca majetku obce vykonáva správu zvereného majetku a je oprávnený a povinný starať sa o majetok obce. To, že správca majetku obce tento majetok spravuje však neznamená, že tento majetok aj vlastní - zákon len oprávňuje správcu majetku obce na nakladanie s majetkom obce. Správca nenadobúda do svojho vlastníctva majetok obce, tento majetok nadobúda len do správy. Zároveň vykonáva za obec právne úkony pri správe majetku obce v mene obce. Správca majetku koná v mene obce pred súdmi, ako aj pred inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe. Z uvedeného vyplýva, že na takéto konanie nie je potrebné osobitné plnomocenstvo, ide teda o prípad zákonného zastúpenia. Zákon výslovne uvádza, že správca koná v mene vlastníka ohľadne zvereného majetku pred súdmi a inými orgánmi. Nakoľko správca majetku má zákonnú povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi (§ 7 ods. 2 písm. c/ Zákon o majetku obcí), nemožno súhlasiť so žalovaným, že žalobca nie je v konaní aktívne legitímovaný." K rovnakým záverom dospel Krajský súd v Bratislave aj v uznesení sp. zn. 5Co/187/2019 zo dňa 26.02.2021, v ktorom v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2018, sp. zn. 1Cdo/86/2017).

13. Odvolací súd preto v súlade s vyššie uvedenou rozhodovacou praxou Krajského súdu v Bratislave posudzoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní na základe ustanovenia § 6 ods. 4 Zákona o majetku obcí aj v spojení s ustanovením § 6 ods. 3 citovaného zákona, upravujúceho oprávnenie a

povinnosť mestskej časti majetok obce, ktorý jej bol zverený, držať, užívať, brať z neho úžitky a nakladať s ním okrem iného aj v súlade so štatútom mesta; s prihliadnutím aj na povinnosti správcu majetku obce vyplývajúce mu z § 7 ods. 2 citovaného zákona, a to majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi a dospel k záveru, že z uvedených ustanovení vyplýva oprávnenie hlavného mesta spolu so zvereným majetkom previesť na mestskú časť aj všetky práva a záväzky so zvereným majetkom súvisiace. Keďže v prejednávanej veci bolo preukázané, že domová nehnuteľnosť, v ktorej sa nachádzajú predmetné nebytové priestory, bola Protokolom č. 51/92 o zverení majetku hlavného mesta SR Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 21.12.1992 zverená do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto podľa čl. 36 v súlade s čl. 41 Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy spolu so všetkými súvisiacimi majetkovými právami a záväzkami, nie je správny právny záver, že správca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby o zaplatenie dlžného nájomného.

14. Vzhľadom na to, že žalobca vo svojom odvolaní dôvodne namieta nesprávne právne posúdenie jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní súdom prvej inštancie, ktorá je otázkou zásadnou pre posúdenie dôvodnosti jeho žaloby, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., keďže neboli splnené zákonné podmienky ani na jeho potvrdenie ani na jeho zmenu, a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C.s.p. s tým, že súd prvej inštancie meritórne posúdi vecnú opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie dlžného nájomného a zároveň rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).